

[Ellemann-Jensen]

rette indsatsen imod omverdenen, og det er ikke rimeligt på den måde at tilsløre de muligheder, der jo rent faktisk er til stede for, at vi selv i Danmark kan bidrage til en bedre økonomi, for naturligvis er der ingen grund til bare at give op. Danmark skal da yde sit til internationale afspændingsbestræbelser, det er klart, men den bedste indsats, Danmark her kan yde, vil være, om vi bringer orden i vores eget hus, sådan at hverken økonomisk, politisk eller social ustabilitet skal svække Danmarks troværdighed som partner i det vestlige forsvarssamarbejde.

Vi har fået et nyt forsvarsforlig, og det var en god ting, som statsministeren også sagde, men lad os nu ikke lyve for os selv. Set i en større sammenhæng er det ikke nogen tilfredsstillende indsats, Danmark yder til Vestens forsvar. Vi burde yde mere, og vi kunne yde mere, netop for at skabe det bedst mulige grundlag for en troværdig afspænding. Begivenhederne i Polen og den fornyede usikkerhed i Mellemøsten efter det tragiske mord på Egyptens præsident, Sadat, er forhold, der bidrager til at øge den internationale spænding og dermed behovet for et stærkt vestligt forsvar, hvis byrder er rimeligt fordelt på de forskellige NATO-lande.

Når statsministeren taler om Norden som atomvåbenfrit område, så er det naturligvis rigtigt, at det er Norden nu, og det skulle Norden også gerne blive ved med at være, men det må ses i en bredere sammenhæng end den, hvori statsministeren omtalte spørgsmålet. Det vil være farligt og skadeligt for Danmarks anseelse, hvis man arbejder videre med drømme om regionale aftaler på dette felt gående på tværs af den vestlige forsvarsalliance.

I venstre deler vi statsministerens håb om, at udviklingen i Polen ikke løber løbsk, og vi deler også den opfattelse, at det polske folk selv må skabe sin egen fremtid uden indblanding udefra, og det gælder også den form for indblanding, som består i at rette utidige advarsler til den ene eller den anden side i et opgør, som finder sted inden for Polens grænser.

Venstre deler også regeringens ønske om, at det europæiske samarbejde effektiviseres, og at vi i drøftelserne om EFs budget står fast på grundpillerne i EF-samarbejdet.

Men vi finder nok, at statsministeren kunne have været mere klar i sine udtalelser om

Grønlands forhold til EF. Statsministeren sagde, at regeringen helst ser, at Grønland bliver i EF, men, tilføjede statsministeren, regeringen vil bistå det grønlandske hjemmestyre i forsøg på at gennemføre de beslutninger, som hjemmestyret måtte træffe på grundlag af den kommende folkeafstemning i Grønland om EF-medlemskabet.

Regeringen bør efter venstres mening gøre det helt klart for det grønlandske hjemmestyre, at en udmeldelse vil rejse store problemer, som Danmark ikke har mulighed for at løse. Der må ikke i Grønland danne sig myter om, at man efter en eventuel udmeldelse kan opnå gunstige særordninger.

Vi er tilfredse med regeringens udsagn om, at Danmark ikke vil kunne yde kompensati-on til Grønland for EF-tilskudsmuligheder, som måtte falde bort ved en udmeldelse, og vi håber derfor, at man i Grønland nu gør sig realistiske overvejelser vedrørende de omkostninger, der er forbundet med en udmeldelse. Det er Grønlands egen afgørelse, man må selv bære omkostningerne, men det vil være ulykkeligt, hvis Grønland beslutter sig for at træde ud, for det vil yderligere vanskeliggøre situationen i det nordatlantiske område, hvor så mange forhold i øjeblikket truer med at svække vestlige interesser.

På det udenrigspolitiske område kan det altså noteres, at der stadig væk i det store og hele er enighed mellem regeringen og venstre om den politik, der skal følges, selv om der er nuancer. Nuancerne er måske blevet noget tydeligere det sidste års tid. Det skyldes efter venstres opfattelse, at der i socialdemokratiet findes en fløj, som ønsker et brud med socialdemokratiets hidtidige udenrigspolitiske linje, og det er noget, vi meget beklager.

Hovedopgave nr. 2 var ifølge statsministerens redegørelse, at regeringen internationalt vil slå til lyd for en mere aktiv økonomisk politik, og det lyder selvfølgelig meget godt, men det er jo altså ikke udefra, vi skal vente at få vores problemer løst.

Lad os ile videre til regeringens tredje hovedopgave, nemlig den hjemlige økonomi. Og hvad finder vi egentlig af konkrete anvisninger i statsministerens åbningstale? Ja, der er ikke mange. Regeringen vil fremlægge en udbygget handlingsplan, siges det, og det lyder meget godt, men om hvad? Investeringerne skal fremmes, siges det, og midlet skal her være indeksobligationer, som skal